

viđen je kako u obliku crne životinje izlazi iz hrama

vesna knežević-simonović

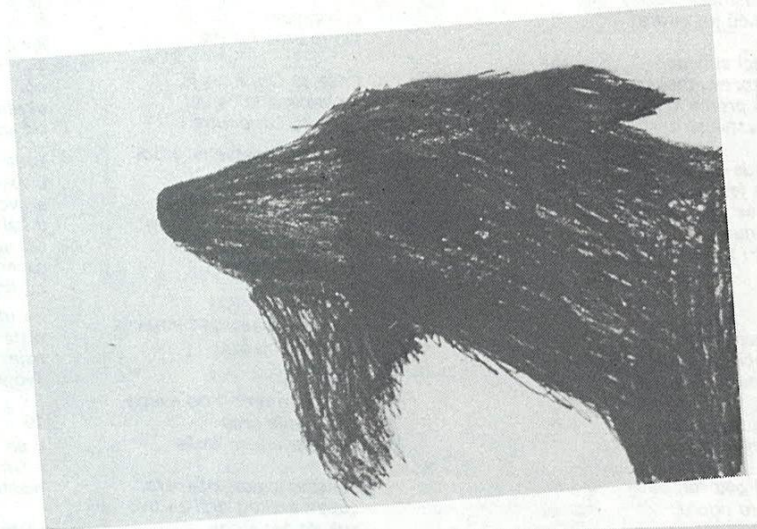
Prvo otiskivanje u svet slikarstva, zapravo prvo javno oglašavanje slikara Ivana Pavića otpočelo je 1984. godine sa završetkom studija slikarstva na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu i izložbom »Perspektive« u Jugoslovenskoj galeriji reprodukcija. Među dvanaestoricom odabranih »akademaca«, slikarski glas ili potez Ivana Pavića, jasno se izdvajao svojom rečitom jednostavnošću, geometrijskom organizacijom silke u formi veoma svedenim likovnim izrazom, karakterističnim za slikare sa bogatim slikarskim iskustvom, jasnom i intenzivnom obojenošću silke i nadasve, danas veoma retkom pojavom zoomorfne tematike.

Crteži, ulja pasteli i gvaševi Ivana Pavića ukazivali su od samog početka da se u slikaru začelo i da postoji, jako, iracionalno čvorište ili jezgro iz koga se proteže i odmotava duga nit njegove višestruke veze sa svetom prirode, veze ljubavi sa njom i straha od nje u čijem je središtu ona sama kao dastost, kao čovekovo okruženje. I to priroda bez čovekovog prisustva: životinja, stablo, krošnja pre svega. Tragovi ljudske ruke, arhitektura, pa i čovek sam (kome je data nema uloga posmatrača, beležnika) efemerni su i nevažni činiloci slikarevog doživljaja sveta i njegove opservacije. Čini se da je njihovo prisustvo, odnosno zastupljenost u okvirima slike tek nužno zlo, koje se u krajoliku, među razgranatim krošnjama u pejzažu, nije moglo izbeći.

Otuda bi se bez sumnje mogao izvesti sud da je Ivan Pavić slikar koga karakteriše jezgrovitost zapisa, slikar koji beleži trenutke svojih ljubavi i nadahnuća nastalih u neposrednom dodiru sa čistom, neočovečenom prirodom. Stoga su i boje kojima se koristi isto tako nadahnute, jasne i žustre, a potez olovkom taman i čvrst — konstruktivistički. Količina zgusnute emocije snažno se emituje u svet silke i njen potonji život.

Intenzitet kolorita (Ljubičaste i zelene), kompoziciona struktura silke i njihov linearni ritam doprinose otvaranju i uspostavljanju jednog novog, čudovlnog, iracionalnog horizonta koji je u isto vreme i graditeljski i razarajući. Zapravo, on biva brzo i u dahu uhvaćen, zaustavljen slikom i njenim formatom ali se tom zaustavljanju živo opire. Ta nepostojanost u postojanom, taj nemir u obliku, promovišu paradokse kao princip u slikarstvu Ivana Pavića.

Životinje na koje se Ivan Pavić usredsređuje izdvajaju ih i crta, sa rafiniranim osećanjem za trenutak u kojem bivaju zatečene, usnule ili u pokretu, oblici su u kojima se žiže simboličke, folklorne i mitске predstave o njima. Zbog toga se ovi crteži ne mogu čitati u svom prvom, pojavnom značenju van svih asocijativnih i konotativnih znakovnih vrednosti. U to nas uverava i sam Ivan Pavić sledećim zapisom: »Viđen je kako u obliku crne životinje izlazi iz hrama«.

ВИДЕН ЈЕ КАКО У ОБЛИКУ ЦРНЕ
ЖИВОТЊИЊЕ ИЗЛАЗИ ИЗ ХРАМА

